

kakó lepa je ta lilija, bela je kakor sneg.“ — „Dà, dà, res je lepa.“ rečejo oče. „Lilija naj ti bode počoba čistega sreča. Misli si, kakšna bi bila ta lilija, ako bi jo kdo umazal in polomil.“ — „Kdo bi bil takó neusmiljen“ reče Julka. — „Glej, ljuba moja.“ odgovoré oče, „mi vsi smo taki. Kadar smo stopili v življenje nam je Bog dal čisto, lepo srce; a mi smo ga omažežavali s črnimi grehi, z neposlušnostjo in malopridnostjo. Pazi, pazi se, moja draga, da ne omažežuješ svojega sreča; umazana lilija, se ne da več popolnem obélití. To cvetico, belo lilijo imej vedno pred očmi, ker ona je najkрасnejša cvetica. Vselej, kadar jo vidiš, spominaj se prigovora, ki pravi: „Največje bogastvo je čisto srce.“

Josip.

Očetov god.

eki stariši so imeli dva sina. Marček je bil dober in priden, a Lukec je bil nemaren in len.

Necega jutra rečejo mati dečkoma: „Otroka! za osem dni bode god našega dobrega očeta. Ne bilo bi lepó, ako bi mu taka dečka, kakeršna sta vidva, ne čestítala k njegovemu godovnemu dnevu. Zatorej je treba, da malo pomislita, kakó in s čim ga bosta razveselila, kakó se mu bosta najlepše zahvalila za tolike dobrote, ki jih imata vsak dan od njega.“

Marčeku tega ni bilo treba dvakrat povedati. Ko je prišel v šolo, takój je prosil gospoda učitelja, da bi mu napisali lepo čestitko za god njegovega dobrega očeta. Učitelj so mu njegovo željo radi izpolnili, in Marček se je potem učil in učil, dokler ni prav dobro znal čestitke na izust, ter jo je tudi prav lepó napisal na okinčan papir, katerega si je kupil za prihranjeno dvajsetico. Oj, kakó težko je užé čakal očetovega godú.

In Lukec? On je le malo mislil in se malo brigal za očetov god. Brat ga je večkrat opómnel, naj se uči. Ali Lukec se je vselej zadržal nanj: „Kaj tebe to briga? Mar še hočeš ti učiti mesto mene?“

Dolgo zaželjeni dan, očetov god, pride. Mati so ta dan zgodaj vstali ter zbudili dečka, da bi ju lepó in čedno oblekli za veseli in praznični dan, ki se bode obhajal v hiši. Malo pred zajutrekom peljejo mati obá dečka v očetovo sobo. Stopivši pred očeta, začné Marček takój svoje želje izraževati, in to takó lepó in gladko, da so očetu solze veselja stopile v oči. Objeli so Markca, poljubili ga in mu rekli: „Želim, da bi mi tudi ti bil zdrav in srečen, sin moj ljubi!“ — Zdaj pride vrsta na Lukca. Ali pogledjte ga, stoji in molči, kakor bi ne znal šteti do pet. Niti besedice ne zine. Od velike sramote zarúdi kakor kuhan rak, in — na ves glas se začné jokati. Oče videč, da se Lukec ni naučil ničesar, ne rekó niti besede, ker so znali, da je nemaren in len deček, pogledajo ga resnobno in otidejo v drugo sobo.

To je bilo za Lukea zeló neprijetno, takó neprijetno, da je bil od tega dne ves drugačen; popravil se je in je bil priden in poslušen deček.